

Η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Ιννοκεντίου Αγιοταφίτου

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Το πρωί της Παρασκευής, 22 Αυγούστου 2025, τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στη Μαδηβά, η Εξόδιος Ακολουθία του μακαριστού Αρχιμανδρίτου π. Ιννοκεντίου Αγιοταφίτου.

Της Νεκρωσίμου Ακολουθίας του μακαριστού π. Ιννοκεντίου προεξήρξε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων των Σεβασμιωτάτων Αρχιερέων του Πατριαρχείου: Σεβ. Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου, Σεβ. Μητροπολίτου Βόστρων κ. Τιμοθέου, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Αβήλων κ. Δωροθέου, του Πατριαρχικού Επιτρόπου στο Αμμάν Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου και του Πατριαρχικού Επιτρόπου Άκκρης Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πτολεμαΐδος κ. Μακαρίου, των Ιερέων του Πατριαρχείου εκ των ομόρων περιοχών της Ιορδανίας,

του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Προδρόμου και άλλων Ιερέων, οι οποίοι τίμησαν την μνήμη του.

Στη Νεκρώσιμη Ακολουθία εκφωνήθηκε από τον Πρωτοσύγκελο ο Επικήδειος του εκδημήσαντος ως έπεται:

«Μακάριοι οί νεκροί οί έν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἄρτι, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν», (Ἀποκ. 14,13), «Ἐπειδάν μεταστῶσι τοῦ βίου, οὐκ ἀφανίζονται, ἀλλά παρὰ Θεῷ τετήρηνται καὶ λαμβάνουσιν ἀθάνατον τιμήν», (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, PG 74, 273) «Οἶδασι γάρ ὅτι ἀέναός ἐστιν ὁ λυτρούμενος αὐτούς» (πρβλ. Ἰώβ 19,25).

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀγαπητοί έν Χριστῷ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐρισκόμεθα εἰς τήν περίοδον τῆς Θείας Μεταμορφώσεως, ὅτε ὁ Χριστὸς ἐφάνέρωσε τήν δόξαν τῆς Θεότητός Του ἐπὶ τοῦ Θαβωρίου Ὁρους, καὶ πορευόμεθα, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἔνδοξον Κοίμησιν καὶ τήν εἰς οὐρανοὺς Μετάστασιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς

ἀτμοσφαίρας, ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, συναχθεῖσα εἰς τὸν ἐν Μαδηβᾶ ἹερὸνΝαὸν τοῦτον, πενθηφοροῦσα καὶ δακρύουσα, «ποιοῦσα κοπετὸν μέγαν» (Πράξ. 8,2) καὶ στενάζουσα «ἐπὶ τῷ περὶ αὐτὴν γενομένῳ μυστηρίῳ», ἀποχαιρετᾷ ἓν ἐκλεκτὸν τέκνον της, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Ἰννοκέντιον Ἐξάρχον.

Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς θρηνοῦσιν τὸν ἀδελφὸν καὶ πατέρα, ὅς ἔσπευσε νὰ ἀποδώσῃ «ἐν χειρὶ Θεοῦ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ», (Σοφ. Σολ. 3,1) καὶ «εἰς λιμένα ἀσφαλῆ ἀνάγεται» (Ἰω. Χρυσόστομος PG 50,511). Γνωρίζομεν ὅμως καλῶς ὅτι «ὁ τοῦ Χριστοῦ δοῦλος, κὰν ἀποθάνῃ, ζῇ· τὸ γὰρ ἐν Κυρίῳ τελευτᾶν οὐκ ἔστι θάνατος, ἀλλὰ μετοικεσία» (Ἰω. Χρυσόστομος PG 50,533). Διὰ τοῦτο, μᾶς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «μὴ κλαίετε τοὺς ἐν Κυρίῳ τελευτήσαντας· ἔλαβον γὰρ τὸ τέλος τῶν πόνων καὶ ἀνέπαυσαν ἐν εἰρήνῃ», (PG 62, 204).

Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος, κατὰ κόσμον Ἰωάννης Ἐξάρχος, ἐγεννήθη ἐν Κεραμίτσα Θεσπρωτίας τῷ 1952. Ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τῷ 1966 καὶ ἀπεφοίτησεν ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τῷ 1970. Τὴν 28ην Ἰουνίου 1970 ἐκάρη μοναχὸς ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου κυροῦ Βενεδίκτου καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἰννοκέντιος, μετ' ὀλίγον δὲ ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῷ Ἱερῷ Κουβουκλίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Ὑμεναίου, τῷ δὲ 1975 Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας Γερμανοῦ. Συνέχισε τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, καὶ ἀκολούθως προέβη εἰς Μεταπτυχιακὰς σπουδὰς ἐν Βελγίῳ. Τῷ δὲ 1978 ἔλαβε τὸ ὀφθίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Διηκόνησε πολυτρόπως τὸ Πατριαρχεῖον: ὡς εἰσηγητὴς καὶ διάκονος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου, ἐπόπτης τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Σιών», ἡγούμενος ἐν Ρέμλη καὶ Ἰόππῃ, Πρόεδρος καὶ Ἀντιπρόεδρος τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων ἐν Ἱεροσολύμοις, Ἰόππῃ καὶ Ἀμμάν. Τῷ 1989 ἀνέλαβε τὴν προΐσταμενίαν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Ἀμμάν, καὶ ἀπὸ τοῦ 1994 ὑπηρέτησεν ὡς Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος ἐν Μαδηβᾶ.

Τῷ 1996 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Ἰαμνείας, ἀλλ' ἐν ταπεινώσει οὐκ ἀπεδέχθη τὴν τιμὴν ταύτην, θεωρῶν ἑαυτὸν «ἐλάχιστον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ» (Κριτ. 6,15), προτιμήσας νὰ συνεχίσῃ τὴν ἕως τότε διακονίαν του. Ἐν Μαδηβᾶ ἔκτισε ξενῶνα φιλοξενίας, ἀνήγειρε Ἱερὸν Ναὸν καὶ τό σχολικὸν συγκρότημα «Διόδωρος ΣΤ'», ἀνέδειξε δὲ ποικιλοτρόπως τὸ Προσκύνημα. Ἔδωκε νέαν ζωὴν εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Χανίνα, ὅπου ἔκτισε περικαλλῆ Ἐκκλησίαν, σχολεῖον καὶ χώρους πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως. Ὑπηρετήσεν ἐπίσης ὡς ὑπεύθυνος τῶν σχολείων τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ὁχθης, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι «τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν ἐστὶν ἡ τῶν ψυχῶν καθοδήγησις» (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, PG 35, 437), καθιστὰς ἑαυτὸν ἔνθερμον παιδαγωγὸν καὶ πνευματικὸν καθοδηγητὴν, γενόμενος δηλονότι «ὡς λύχνος ἄνωθεν ἱστάμενος τὴν ὁδὸν δεικνύων» (Γρηγόριος Νύσσης, PG 46, 301B) καὶ «ὑπόδειγμα τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πίστει» (Α΄ Τιμ. 4,12).

Ἡ ζωὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἔργον θυσίας, ταπεινώσεως καὶ φιλοπονίας. Ὁ λόγος του ἦτο πραῖς, ἡ παρουσία του σεμνή, ἡ ἀγάπη του γνησία. Ἐκέρδισε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν ὅσων συνεζήτησαν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγαλουχήθησαν ὑπὸ τῆς πνευματικῆς καὶ παιδαγωγικῆς μερίμνης του.

Μακαριώτατε,

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει· «Ὁ θάνατος ἀνδρὸς δικαίου ἐστὶν ὥσπερ ὕπνος πρὸς ἔγερσιν ἄλυπον» (PG 70, 893). Καὶ ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς μαρτυρεῖ· «Ὁ θάνατος οὐκ ἔστιν ἀφανισμός, ἀλλὰ μετάβασις ἐκ τῶν παρόντων πρὸς τὰ μέλλοντα», (PG 90, 629A).

Ὁ πεφιλημένος ἀδελφὸς ἡμῶν Ἀρχιμανδρίτης Ἰννοκέντιος ἐξεμέτρησε τὸν βίον καὶ, μετὰ ἀπὸ μίαν ἐξαιρετικὰ ὀδυνηρὰν καὶ μακρὰν δοκιμασίαν, ἀπηλλάγη τῶν προσκαίρων καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὰ αἰώνια. Ὡς δὲ λέγουν σύγχρονοι Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν· «ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ καρκίνο καὶ δοξάζει τὸν Θεόν, ἐκεῖνος γίνεται ἴσα μὲ μάρτυρα» (Ἁγ. Παῖσιος, ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΑΡΕΤΕΣ, Λόγοι Ε΄, σελ. 240) καὶ «ὁποῖος ὑπομένει τὴν ἀρρώστιάν του μὲ δοξολογίαν, γίνεται ἅγιος», (ἁγ. Πορφυρίου ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ ΛΟΓΩΝ, σελ. 212). Ἐν τῇ βεβαιότητι ταύτῃ τῆς πίστεως, ὑπερβαίνομεν τὴν ἀνθρωπίνην λύπην ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν καὶ προπέμπομεν αὐτόν εἰς τὴν μόνιμον οὐράνιον κατοικίαν αὐτοῦ ἀξιοχρέως.

Καὶ νῦν, τὸ «Αἰώνία σου ἡ μνήμη» δὲν εἶναι ψίθυρος ἐπιτύμβιος, ἀλλὰ σφραγὶς καὶ παιὰν τῆς , ὅτι ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν Ἰννοκέντιος μετέστη πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀγίων. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὡς περιστερὰ ἡσύχιος, ἀνέρχεται πρὸς τὸν Ἥλιον τῆς

Δικαιοσύνης, όπου «λύπη καὶ στεναγμὸς οὐκ ἔσται ἔτι».

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ Αἰωνία!»

Τη Νεκρώσιμη Ακολουθία παρακολούθησαν πιστοί εκ των ενοριών της Κοινότητας της Μαδηβάς, οι μαθητικές νεολαίες και πολλοί πιστοί εξ όλου του Ορθοδόξου ποιμνίου του Πατριαρχείου στην Ιορδανία. Ο μακαριστός Ιννοκέντιος ετάφη με πάνδημη και σταυραναστάσιμη συμμετοχή όπισθεν του ιδρυθέντος υπ' αυτού εκπαιδευτικού συγκροτήματος «Διόδωρος ΣΤ΄».

